

- Anh ơi em không đi khách Trung Quốc đâu. Em sợ lắm. A bảo người khác đi hộ em nhé. Tôi không hiểu sao nó lại không đi, nhưng chưa hỏi vội. Tôi bảo hai thằng Tàu là em này bị ốm không làm được. Chọn em khác đi, nó cũng đồng ý đi cái Dung. Bọn Trung Quốc thường thích đi người to, đậm đà, nhất là phải vu" to. Trước có thằng vào quán chỉ tìm người vu" to, Mai thì to rồi nhưng hôm đó nó bị nên không đi. Mà không bị thì nó cũng chẳng đi. Thế là tôi phải đi quán khác mượn một bà béo, nặng tầm 65 cân, nhưng vếu thì khủng bố. Chở đến quán sợ nó chê béo, xấu ai ngờ nó làm dấu ok ra điều thích lắm. Đúng là mỗi người một sở thích, bà béo kia phải to gấp đôi tôi. Chẳng sao thích là được, may bà béo có thằng Trung Quốc ấy nó đi chứ không cả ngày không bói ra nổi một vé.

Đợi cái Ngọc cái Dung dẫn khách đi xong tôi mới hỏi Mai:

- Sao thế em, hôm nay mưa gió làm gì có khách, thế mà khách chọn còn không đi. Sợ chim nó to à....!??

Nó vội cãi:

- Không phải...Mà là ngày trước e bị bán sang Trung Quốc làm 6 tháng. Đợt đó quán bên đó mà ko bị công an đập thì em làm gì có ngày về. Sợ lắm anh ạ..!!

Tôi cố gạ nó kể, mà nó cứ ngập ngừng:

- Hôm nay mưa không có khách, e kể cho mọi người xem bên đó nó như thế nào. Có làm giống mình không...??

Cái Mai nghe vậy cũng đồng ý tâm sự. Nó bắt đầu kể từ việc vì sao nó lại bị bán. Quê cái Mai ở Hà Giang, còn bản nào thì em không nhớ. Ngày đó dì nó cũng bảo sang Trung Quốc làm, nghe chúng nó kể thì trên đó chúng nó đi xe đến gần biên giới là chủ chứa bên Trung Quốc sẽ ra đón. Dì nó bảo sang đó đi làm, trước lúc đi nó còn phải viết đơn xin giấy tờ gì ở làng xã rồi mới được đi. Bước chân qua biên giới là dì nó bán nó luôn. Nó kể không chỉ mình nó mà còn phải tầm 10 người cùng làng nữa cũng bị bán cho chủ chứa bên Trung.

Nó nói:

- Ngày đầu tiên họ nhốt tất cả vào cùng một phòng, không cho ăn uống gì. Bên ngoài thì toàn đàn ông người Trung. Ai khóc lóc hay bỏ trốn là nó đánh luôn. Toàn gậy sắt đập vào người.

Sáng hôm sau thì chúng nó đưa bọn cái Mai đến nơi làm việc. Một cái nhà to lắm, lúc nào cũng đông nghịt người. Bọn chủ Tàu cho chúng nó đi tắm rửa ăn cơm, cơm thì chỉ có đậu hũ, với rau, thịt mỡ....Ăn xong là bắt làm luôn. Ban đầu còn ngỡ ngàng chẳng biết làm gì, bọn bảo kê nó lại lôi ra đánh. Ròng rã như thế mất một tuần, không quen cũng phải quen. Cái Mai bị bắt đi khách theo tình trạng không lúc nào được mặc quần áo.

Nằm trong phòng hết thằng này xong, thằng khác lại vào. Cứ liên tục như thế từ sáng đến đêm, trừ hai bữa cơm mỗi bữa 20". Một ngày phải đi đến 4-50 cái mà không có bơi trơn như này đâu. Nó bảo hôm nào cũng đau rát khắp người nhưng không dám kêu, vì kêu là bị đánh thêm. Bất đồng ngôn ngữ, điện thoại không có chẳng biết cầu cứu ai. Mà lũ mọi khách Trung Quốc toàn thằng bệnh hoạn, nó bắt làm đủ các kiểu. Mai kể:

- Em từng bị một thằng béo ụ ị bắt liếm từ chân lên đến cổ nó. Trong khi nó cứ túm tóc em giật liên tục. Không khác gì con chó. Nhưng em không làm thì nó sẽ nói với bảo kê. Chúng nó lại đánh.

Có lúc khách nhiều quá chúng nó còn chẳng chọn nhân viên. Đi qua phòng là nó tự kéo vào, phòng thì tối om chẳng biết mặt mũi nhau như thế nào. Chưa hết nếu đi đêm thường phải phục vụ 2-3 thằng một đêm. Mà bọn Trung Quốc nó còn không đi bao. Chúng nó cứ như súc vật ấy, đau không dám hé nửa lời. Nghe đến đây thì phần nào tôi hiểu được tại sao cái Mai lại lảm lỳ, ít nói. Quá khứ như thế thì sao có thể vui vẻ nổi. Không bị điên đã là may lắm rồi. Tôi cũng hơi chột dạ vì nó làm bên đó kiểu bầy đàn như vậy thì...bệnh tật....!??:

- Thế em có bị bệnh gì không..!??

Hỏi xong cũng thấy dơ mồm, nhưng chẳng biết hỏi làm sao. Mai nó cười bảo:

- Số em may không dính bệnh a ạ, xuống đây chị cũng đưa em đi khám cẩn thận rồi. Nhưng chân em có cái sẹo to lắm. - Nói nó đưa bắp chân ra cho mọi người xem. Nó tiếp:

- Sẹo này là do em trốn, bị chủ bắt lại nó đánh cho què chân gần một tháng. Hôm đó giờ ăn cơm em trốn ra đằng sau nhà rồi bật tường trốn. Chạy không được bao lâu thì bị bắt lại.

Trốn không thành cái Mai bị bắt lại, đánh chảy máu chân, không cho ăn 2 ngày. Nó bảo có lúc chỉ ước mình □hế đi cho xong. Nhưng ở nhà còn bố mẹ, rồi chồng con nữa. Tôi ngơ người:

- Em có chồng con rồi á...!??

- Vâng, em lấy chồng năm 14 tuổi, con em bây giờ được 3 tuổi rồi. Lúc e bị bán đi con em mới được hơn 1 năm. Cũng vì nhà nghèo nên ai bảo đi làm kiếm nhiều tiền là đi ngay anh ạ. Chuyện trên dân tộc lấy chồng lấy vợ sớm tôi không lạ. Vì hầu như đứa nào cũng thế, có đứa 15 tuổi còn có đến hai đời chồng đấy chứ. Nhưng nghĩ cái Mai khổ thật sự. Tôi hỏi thế sao sau này lại về được. Mai kể:

- Cuối năm 2015 nhà chứa đó bị công an dẹp. Bọn chủ chạy hết, còn gái thì họ giải về trại. 2 tháng sau thì họ trả về nhà. Không có vụ ấy thì em không có đường về anh ạ.

Nó bảo về nhìn bà Dì mà nó chỉ muốn giết, nó không bao giờ nói chuyện với bà dì nữa. Chồng nó cũng biết nhưng vẫn yêu nó lắm. Ở nhà mấy tháng thì cái Ngọc gạ nó xuống đây làm. Nó không dám nói với chồng là đi làm gái. Nó bảo nó đi làm công nhân, tháng nào nó cũng xin về 2-3 hôm để thăm nhà thăm con. Nghe xong câu chuyện thì tầm lúc sau cái Ngọc với cái Dung đi khách về. Hai thằng Trung Quốc đi cũng không được lâu cho lắm. Bên ngoài bây giờ cũng đã tạnh mưa nhưng đường thì vẫn vắng teo. Ngồi mãi cũng chỉ được thêm mấy vé từ mấy nhà nghỉ xung quanh gọi mượn người. Cái Mai hôm đó được có 3 vé, mặt nó không lấy làm vui cho lắm, hôm nay vắng quá mà. Tầm 1h là cả bọn lại rủ nhau đi ăn đêm. Cái Mai không đi mà thay quần áo đi ngủ trước. Ít khi tôi thấy cái Mai đi ăn đêm, hôm nào mà khách rủ đi nó mới đi ăn.

Nó tiêu pha tiết kiệm lắm, quần áo cũng không mua nhiều. Lắm lúc bọn kia đi ăn đêm nó không đi tôi hỏi:

- Không đi ăn đêm hả em, hết tiền thì ứng a đưa cho.

Nó chỉ cười bảo: - Em không đói, với người dạo này béo em không ăn đêm.

Nó cũng biết những đứa kia bảo nó là keo kiệt, nhưng nó chỉ bảo:

- Khi nào như em tụi nó mới biết được....Còn bao cái phải lo.

Quả đúng thật, nó xác định đi làm là để kiếm tiền lo cho gia đình mà. Nghề nào cũng vậy thôi, làm mà không tiết kiệm thì tiêu bao nhiêu chẳng hết. Nhưng làm mệt thì phải ăn chứ.

Sáng hôm sau tôi đi mua một thùng mì tôm để trên tủ bếp bảo với chúng nó:

- Đứa nào không muốn ăn đêm ở ngoài hay hôm nào mưa không ra quán ăn được thì lấy mì ở đây mà pha. Trúng trong tủ lạnh.

Trên đời này còn quá nhiều chuyện mà chúng ta không thể tưởng tượng nổi.....Hôm nghe chuyện Mai kể tôi thấy khó ngủ vô cùng.....